

Nå er vi vant med sjøen

Vi intervjuer Sophie Steffens og Thomas Solbakken som er lærlinger om bord dette skoleåret.

Det er viktig for oss å få elevenes vurderinger nå som skoleåret nærmer seg slutten.

I begynnelsen, toktet i Skagerrak, da var det mye sjø og vi kjente ikke bevegelsene. Sophie forteller at hun ble ganske sjøsyk, mens Thomas sprang med kjeks og vann, han klarte seg bedre. Men mange viste grønne ansikter. Men senere, nei bare en sjelden gang, nå er vi vant med sjøen.

Riggen det er høyt opp, hvordan har dere opplevd det?

-Vi har begge vært spent på høydene, Sophie har vært på høyde med røylen, men ikke gått ut på råa. Men hun har vært mange ganger på bramråa. Hun følte nok et lite press for gå opp de første gangene, at hun burde gjøre det for å kunne være med på skuta. Men i dag mestrer hun det fint. Det er som alle de andre, det er forskjell fra elev til elev. Men det aksepteres også at man ikke kommer helt opp. Thomas forteller: -Jeg har tidligere ikke trives med høyder, og var veldig spent. Kroppen min skalv som et aspeløv første gangen, og jeg tvilte på om jeg noen gang skulle mestre det. Men etter hvert overvant jeg høydeskrekken, og i dag er det bare fantastisk å mestre det. Jeg har vært og kjent på formastas lanterne

til og med. Jeg vil gå så langt som å si at riggtrening er avhengighetsskapende! Ja, det mener jeg virkelig. I dag må jeg ha min ukentlige dose, det føles som et adrenalin-kick.

Hva lærer dere om bord som dere ikke lærer på en ordinær læreplass?

-Det er så mye, blant annet å spleise, og knop og stikk. Det er det mye mer fokus på her. Og det tradisjonelle håndverket har vi masse av. Her er det mer variert arbeid, mer å gjøre, og resultatene blir bedre. På andre læreplasser er det mindre hektisk, her er det mye å bli med på og mer variert. Her er det veldig mye vi gjør sammen, faktisk ganske lite vi gjør alene. Det betyr at vi lærer skikkelig teamwork, og at når alle bidrar blir det resultater. Her er det slik at hvis én ikke er ferdig, kan ingen gå. Derfor hjelper vi hverandre. Og vi kjenner hverandres sterke og mindre sterke sider. Og det at vi bor sammen på banjer gjør det lettere å samarbeide og ta i et tak sammen, og vi har lettere for å stole på hverandre.

Har dere mye hjemlengsel?

-Ja, alle har nok det. Og det har vært vanskelig til tider. Men vi er ikke alene, vi er sammen om alt fra soloppgang til solnedgang. Med så mange utfordringer blir hverdagen preget av det, og det hjelper. Sophie forteller at det var rart å være hjemme i julen, da var det liksom noe feil, fordi det ikke var noen hjelpemotor å høre, det var så stille. Thomas minnes fra sin

juleferie at han lengtet tilbake til skuta med dens faste rutiner, og at det også var godt å komme tilbake.

Dere er "ungdom i verste alder".

Er forelskelser og uteliv i fremmede havner en utfordring?

-Mange har blitt forelsket, kjærestepar blir det nok en del av, og det kan være artig og samtidig utfordrende. Vi har ikke oppfattet det som noe stort problem. I fremmede havner har det vært litt problemer med alkohol, ja vel, men vi prøver å ta vare på hverandre. Også her er vi medmennesker for hverandre, og sørger for at ingen tar skade. Sophie erkjenner at det ikke er bare hyggelig å tørke opp etter andre, men hun tillegger at vi må jo hjelpe hverandre, det er en del av samholdet.

Dere har seilt langt, vært i havn, og til og med på verksted. Hva synes dere er best?

Ungdommene synes nok seiling er det beste. Men etter to uker i sjøen er det egentlig godt å komme på land en tur, få internett-dekning og se andre mennesker. Sophie understreker at det virkelig har hatt det gøy. Hun opplevde imidlertid også at et skipsverksted er skitne greier. Da var det godt det ikke varte så lenge, selv om det også var artig å være med på.

Hvor mye savner dere internett?

Thomas forteller at han gjorde det i starten, men at det går bedre nå. Han tror det hadde vært vanskeligere å være på Christian Radich hvis vi hadde hatt internett, for det hadde forstyrret for mye. Sophie tillegger at når de kommer på nett i havn, er det veldig godt. Men samtidig erkjenner hun at elevene lærer hverandre bedre å kjenne uten. På fritiden er vi sammen og spiller kort og gjør annet sammen i stedet for å være på nettet.

-Dere rapporterer på internett den kompetanseoppbyggingen dere får, fungerer det når vi er så lite på nettet?

Sophie forteller at offiserene om bord krever at de har fremdrift, de er strenge i sine bedømmelser, men det er nødvendig. Og de som ikke følger programmet vil få problemer. Thomas mener det er viktig at alle lærer å ta ansvar for egen utvikling. Det er bra at det er noe skriftlig, for da har vi tid til å tenke oss om og levere gode svar.

Hadde det vært tilstrekkelig antall læreplasser og dere kunne velge mellom det og en plass på Christian Radich, hva ville dere valgt?

Sophie sier at hun da antakelig ville valgt en læreplass. -Men hvis jeg visste det om skuta som jeg nå vet, ville jeg ha valgt Christian Radich. Her har vi jo opplevd så masse. Vel har vi ikke lønn, men vi får opptjent fartstiden et år før de som har læreplass. Thomas sier at han ikke har hatt noe forhold til seiling, men at han her har opplevd så mye, truffet så mange bra mennesker, at han uansett ville ha valgt Christian Radich.

-Men blir det bedre sjøfolk av dere? Begge tror det, selv om det er vanskelig å sammenlikne.

Har dere forandret dere som mennesker?

Sophie understreker at hun bedre enn noen gang har lært hvor viktig det er at også hun selv bidrar, og at hun tar hensyn til andre. Thomas mener at han er blitt flinkere til å motta kritikk, og være mer åpen overfor andre. -Jeg tror jeg har blitt en bedre person å være sammen med. Ved at vi er ungdommer fra hele Norge, og også har elever med annen etnisk bakgrunn, øker det forståelsen for kulturer.

Foretrekker dere hengekøyer eller fastkøyer?

Thomas forteller at det måtte trenes på å komme opp og ned av hengekøya, men når man først er der, er det noe av det mest behagelige han har opplevd i sitt liv. Du ligger stille hele tiden, og da er det vel så bra som en seng. Sophie har ved en tilfældighet hatt fast køye hele veien, selv etter en omrokering av vaktlagene underveis.